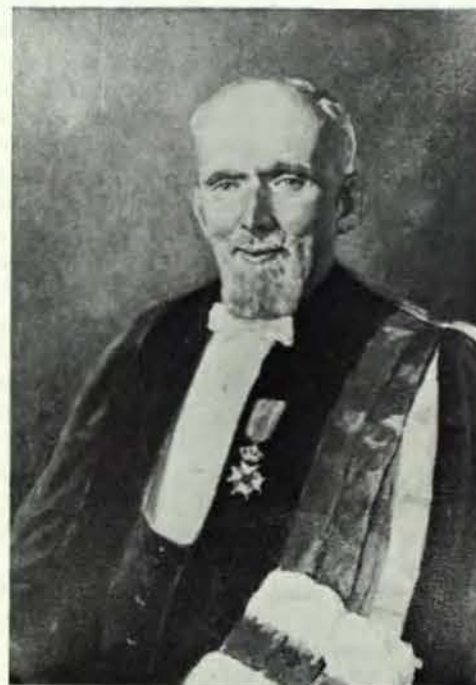

EVERT GORTER (1881-1954)

1935

Gorter, Evert, werd geboren te Utrecht op 19 februari 1881 en overleed te Leiden op 14 februari 1954. Hij studeerde in de medicijnen te Leiden. Werd arts in 1905; tot doctor in de geneeskunde gepromoveerd in 1907. Benoemd tot privaat-docent te Leiden in 1908, tot lector in de kindergeneeskunde aldaar in 1916 en tot hoogleraar in de kindergeneeskunde in 1923. Emeritus in 1951. Van 1935 tot 1939 was hij tevens hoogleraar in de kindergeneeskunde te Gent,

waar hij de afdeling kindergeneeskunde heeft gesticht. Als blijk van waardering ontving hij het eredoctoraat van de universiteit Gent in 1950. Hij was lid van de redactie van de *Acta paediatrica* (Stockh.); de *Revue française de Pédiatrie* en de *Giornale di Batteriologia e Immunologia*; Voeding; Editorial Board der *Excerpta Medica*; redacteur van het Handboek over Preventieve Geneeskunde en stichter-redacteur van het Maandschrift voor Kindergeneeskunde.

Hij was lid van ruim zestig geleerde genootschappen, verspreid over de hele wereld, waaronder de Koninklijke Nederlandse Academie voor Wetenschappen, briefwisselend lid en later erelid van de Koninklijke Belgische Academie voor Geneeskunde; buitenlands corresponderend, later erelid van de Koninklijke Vlaamse

Academie voor Geneeskunde van België; honorary member of the American Pediatric Society; membre correspondant étranger de la Société de Pédiatrie de Paris; associate member of the Academy of Pediatrics en later honorary fellow corresponding member of the British Pediatric Association; lid van de Société médicale suédoise.

Vóór het eredoctoraat van de universiteit Gent werd hem in 1948 het eredoctoraat van de Sorbonne verleend.

Hij was ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw.

Prof. Dr. Evert Gorter was een schitterend professor, een clinicus met scherpe en veelomvattende blik, begaafd met een veilige intuïtie en gediend door een uitgestrekte en wijdvertakte kennis van de basiswetenschappen, waarvan hij

trachtte de spits der beweging bij te houden indien hij ze niet vóór was. Hij bewoog zich op het domein van de fysica, de scheikunde, de biologische scheikunde, de bacteriologie en de serologie. In verband met het onderzoek van de eiwitten heeft hij baanbrekend werk verricht.

Zijn uitgestrekt wetenschappelijk werk heeft Prof. Gorter ten dienste gesteld van de diagnose en de behandeling in de kindergeneeskunde. Hij hechtte een groot belang en schonk een ruim deel van zijn tijd aan het onderwijs, universitair en post-universitair, en aan de vorming van zijn assistenten. Hij heeft ruim veertig doctorale proefschriften geleid.

Hij was een organisator. Te Gent heeft hij het onderwijs, de kliniek en het laboratorium moeten maken uit het niets — zoals hij trouwens ook voordien te Leiden had gedaan. Zijn onderwijs moest hij inrichten zonder lokaal, zonder laboratorium, zonder staf, zonder wetenschappelijke medewerking en, gelet op de destijds beschikbare kredieten, omzeggens zonder geld; en bovendien in beperkte tijdsbesteding, vermits zijn gewoon onderwijs en de kliniek te Leiden ongestoord verder moesten worden voortgezet.

Stelselmatig groeiden zijn werkmogelijkheden. Hij zamelde wat hij kon krijgen. Uit de verspreide lokalen won hij naderhand ruimte voor een polikliniek en een laboratorium. Met niet-duurzaam materiaal liet hij een kliniek bouwen. Zeer snel richtte hij die in. Met de enkele, gehospitaliseerde gevallen dreef hij de vorming door van medisch en verpleegkundig personeel en van een laboratorium. Eer vier jaren verlopen waren had Gorter niet alleen de kindergeneeskunde te Gent gevestigd en haar zijn richting meegegeven maar bovendien ook een medisch en wetenschappelijk geheel tot stand gebracht, de uitbouw van de afdeling kindergeneeskunde voor het nieuw academisch ziekenhuis in grote lijnen uitgestippeld en vastgelegd, verder nog tijd gevonden om in post-universitaire voordrachten de opleiding van gevestigde geneesheren en de in dienst zijnde verpleegsters te volmaken en een stroming te verwekken van sociale kindergeneeskunde.

Gorter was streng, voor de anderen evenzeer als voor zichzelf. Hij was in dezelfde zin veeleisend. In de geneeskunde en voor de wetenschap was hij hard, wanneer hij een uitspraak had te doen, maar nooit kwetsend voor de persoon, die hij moest beoordelen. Hij was een leermeester met een stalen richtlijn maar met een wenkende hand.

Voor de Gentse universiteit betuigde hij tot het einde van zijn leven een volle sympathie en een onverminderde belangstelling.

C. HOOFT.

PUBLIKATIES VAN EVERT GORTER

IN BOEKVORM

Voeding van gezonde en zieke zuigelingen. Stenfert-Kroese, Leiden, 1^e druk 1913. Na 5^e druk uitgegeven onder de titel : *Voeding van gezonde en zieke kinderen.* Stenfert-Kroese, Leiden, 1^e druk 1935, 4^e druk 1951.

Klinische Diagnostiek (Twee delen). Stenfert-Kroese, Leiden, 1^e druk 1915, 7^e druk 1958.

Kindergeneeskunde (Twee delen). Stenfert-Kroese, Leiden, 1^e druk 1915, 5^e druk : Dl. I 1948, Dl. II 1950.

Indrukken van Medisch Amerika. Stenfert-Kroese, Leiden, 1934.

Kliniek der Kindergeneeskunde. Stenfert-Kroese, Leiden, 1937.

Kinderverpleging (met C. HOOFT). De Sikkell, Antwerpen, 1938; Stenfert-Kroese, Leiden, 1938.

ARTIKELS IN TIJDSCHRIFTEN

In binnen- en buitenlandse tijdschriften heeft Prof. Dr. E. GORTER ruim 250 bijdragen gepubliceerd over de basiswetenschappen, over de kliniek, de voeding, de preventieve en de sociale geneeskunde van het kind.

P. DE BACKER (1883-1956)

1936

P. De Backer werd geboren te Gent op 7 februari 1883 en overleed aldaar op 2 oktober 1956.

Hij volbracht zijn middelbare studiën aan het St. Barbaracollege te Gent, zijn hogere studiën aan de Faculteit van Geneeskunde van de Rijksuniversiteit te Gent, en promoveerde tot doctor in de genees-, heel- en vroedkunde in 1906. Van 1906 tot 1914 beoefende Dr. De Backer de algemene dokterspraktijk te Brasse en Peruwelz (Henegouwen) en bij het uitbreken van de oorlog 1914-18 vervoegde hij het leger, waar hij bataljonsdokter was van 1^e klas, achtereenvolgens bij het 22^e en 2^e linieregiment, de 1^e artillerie en de 3^e lanciers. Zijn verblijf aan het front gaf hem het recht 8 frontstrepen te dragen.

Na de oorlog vestigde hij zich te Gent en was assistent aan de Gynecologische kliniek der universiteit van 1919 tot 1923.

Gedurende deze periode beoefende hij de radiologie (röntgendiagnostiek en vooral röntgentherapie) in een private kliniek, na leergangen gevolgd te hebben in klinische diensten te Parijs. In 1922 verkreeg hij de prijs Berraute van de Académie de Médecine de Paris.

Op 17 mei 1927 verwierf hij de speciale wetenschappelijke graad van doctor in de radiologische wetenschappen met een thesis: „Bijdrage tot de studie van de uterosalpingographie”. Het volgend jaar verkreeg hij de titel van geaggregeerde van het Hoger Onderwijs.

Aangesteld tot docent in de Fysiotherapie (partim radio-radiumtherapie) aan de Rijksuniversiteit te Gent bij K.B. van 30 januari 1936. Hetzelfde jaar werd hij beheerder en secretaris van het Centrum voor Gezwelziekten. Benoemd tot gewoon hoogleraar bij besluit van de Regent 27 december 1947 met ingang van 1 januari 1947. In 1953 werd hij tot het emeritaat toegelaten (K.B. van 30 januari 1953).

Oud-Voorzitter van het Belgisch Radiologisch Genootschap.

Titelvoerend lid van de Koninklijke Vlaamse Academie 1939 en Voorzitter in 1951.

